

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PIȚOIU-DRAGOMIR, ION

Amanții / Ion Pițoiu-Dragomir · București
RAO International Publishing Company, 2010
ISBN 978-973-54-0256-3

821.135.1-31

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Ion Pițoiu-Dragomir
Amanții

© RAO International Publishing Company, 2010

Coperta
Ion Pițoiu jr.

Tipărit la
S.C. TRANGER S.A. Zalău

2010

ISBN 978-973-54-0256-3

Mulți se treziseră cu noaptea în cap – unii apăruseră imediat după miezul nopții – și acum formau un rând lung ce dispărea după colțul străzii.

Cu toții așteptau să fie primii care vor avea exemplarele proaspete din ediția de dimineață a cotidianului „Zarus“.

Interesul era uriaș.

– Unde ai mai pomenit ca o redacție să-ți solicite o contribuție benevolă (cheltuieli suplimentare cu tipărirea și livrarea urgentă a numărului etc.)?

– Bine că nu ne-au somat, continuă altul.

– Ba ne-au și trimis plicuri cu solicitarea – e drept, politicoasă! – să susținem, be-ne-vol, nu uitați, efortul ziarului.

– De cinci numere ne tot țin în șah cu... iminența unei știri-bombă.

– E adevărat că și noi am reacționat imediat, ca la o momeală apetisantă...

– Am aflat, interveni o doamnă (elegantă, ținută retro, aer de aristocrat) că niciun cititor n-a refuzat solicitarea.

Bărbații o priveră cu atenție.

Deși erau la rând de câteva ore, abia acum au văzut-o.

Femeia a observat interesul lor și s-a simțit flatată.

A și continuat:

– Ziarul acesta are cea mai bună echipă de investigație, dar nu cred că ne vor „încânta“ (folosi chiar un ton ironic), așa cum au mai făcut – e adevărat, de foarte puține ori comparativ cu alte ziare – când ne-au prezentat concluziile ziaristilor acestei echipe, competente – s-a dovedit – despre unele crime, sabotaje sau cine mai știe ce minuni ale acestei lumi, în care oamenii fac totul pentru a învăța limbajele ferocității de la cele mai crude animale... Mirosul de sânge, iată melodia zilei!...

– Un prieten de-al meu, de pe strada „Veninna“, îmi spunea ieri că toți abonații la „Zarus“ au primit trei plicuri consecutive cu aceeași solicitare de care s-a vorbit aici, adăugă un domn cu o pălărie mare, venețiană, care îi dădea un ușor aer de corsar.

– Se mișcă poarta din stânga ! îi întrerupse un tânăr. E gata numărul, să știți !... În sfârșit!...

Șirul se mișcă fără îmbulzeală, ca un șarpe care iese de sub pietroiul sub care a moțait și urcă deasupra, să se scalde – leneș, aparent indiferent și destins – în lumina soarelui pe care îl așteptase atâta.

Poarta se desfăcu doar cu o parte a ei.

Toți priveau cu atenție.

Mișcările din partea stânga a sediului redacției le biciuiau curiozitatea.

Un bărbat și o femeie duceau de braț pe un tânăr (înalt, suplu).

Pășeau cu mare grijă.

În aceeași clipă se auziră sirenele ambulanței.

Tânărul leșină, dar bărbatul de lângă el avu timp să-l susțină cu fermitate.

Doi dintre cei care așteptaseră în rând s-au grăbit să le dea ajutor.

Sirenele ambulanței spărgeau timpanele și-i făceau pe cei prezenți să se crispeze, într-un fel.

Aflată între cele două șiruri de clădiri foarte înalte, mașina părea, mai degrabă, un trompetist ale cărui acute se amplifică permanent și parcă se înfig în cer, cu voluptate chiar.

La geamuri apăreau oameni curioși, atrași de ceea ce se întâmpla în stradă.

Cei câțiva trecători ce se aflau pe trotuar se uitau atenți, dar nu scoteau nicio vorbă.

Ambulanța sfâșia liniștea...

Ambulanța s-a oprit brusc în fața porții.

I se deschise destul de repede, pentru că santinelele fuseseră anunțate despre sosirea mașinii.

A stat înăuntru doar două minute.

A ieșit în trombă și doar priceperea șoferului – care stăpânea perfect volanul și nu era afectat că știa pe cine dusesese la spital! – a făcut să nu aibă loc un accident, care...

Porțile Spitalului Militar „Basewolf” se deschiseseră la timp, iar acum se închideau cu zgomot și repede.

La intrare, personalul de serviciu se deplasa în grabă.

Agitație mare.

Fusese adus un pacient important.

Au pregătit cu toții ceea ce este necesar pentru a prelua imediat bolnavul din ambulanță, să-l ducă unde se stabilise deja de mult.

Din toate mișcărilor se vedea că toți erau adevărate roțițe ale unui ceasornic foarte bine pus la punct.

Celebrul psihiatru Nortak se afla pe a doua treaptă a scării de marmură.

Privite dintr-un anumit unghi, treptele negre, care alternau cu cele șase trepte albe, formau un adevărat portativ („Mi-or oferi și concerte ăștia?” se întrebă ușor crispat pacientul).

Nortak zâmbi profesional.

– Apreciez că mă întâmpinați personal, rosti Lethir și-i întinse mâna, fără să-și scoată mănuașă de piele însă.

Psihiatrul se înclină cu un sfert de reverență și-i zâmbi doar cu partea dreaptă a gurii.

– Începem ? întrebă aproape răstit noul pacient.

– Desigur... Toate formalitățile au fost deja epuizate... Vă rog!

Totuși, Nortak a mers în față – li se făcea loc, primeau saluturi cazone, zâmbete metalizate – călca sigur, atent, parcă i-ar fi suflat în ceafă importantul pacient care îl urma ușor stânjenit.

Acesta zâmbea cu fruntea, ca inculpații în sălile de tribunal, unde n-au voie să-și salute deschis cunoscuții sau membrii de familie.

Când ajunseră în salonul de primire, avu loc un adevărat cutremur.

Nimeni nu se aștepta la o asemenea întâmplare, care avea să zguduie clădirea și inimile participanților.

O secundă și... istoria lumii s-ar fi desfășurat altfel.

Prin geamurile înalte lumina pătrundea săracă. Se apropia amurgul.

Fusese o zi posomorâtă.

Norii negociaseră seninul, dar se vede că toate tranzacțiile nu aveau la bază date indubitabile.

Inflația de raze depășise toate previziunile.

Chiar păsările bârfeau că toți brokerii luminii sunt niște amăgitori.

Băncile de cer curat obligau clienții la dobânzi insuportabile.

Și oamenii parcă suferiseră de lipsa unui zâmbet al soarelui.

Când e înnorat și-ți închei bine hainele, privirile se îndreaptă mai ales în jos. Asta nu convine, în primul rând, celor din stradă și...

Nu se mira nimeni că prin geamurile salonului de primire ultima lumină a zilei se strecura ca o cerșetoare pe lângă zidurile unei biserici.

Nortak însuși a mers la întrerupător, pentru a aprinde micul candelabru de deasupra, să vadă cu toții mai bine și să-l inițieze pe importantul pacient în ceea ce fusese stabilit anterior cu exactitate: prezentarea, pe scurt, a Spitalului Militar „Basewolf” și, apoi, primele ședințe de tratament, vindecarea intoxicației cu iperită (după expunerea la gazele de luptă) și, alternativ, atât de necesarele ședințe de psihiatrie.

Totul pentru un pacient care avea să marcheze istoria omenirii.

Se vroia o mișcare eficientă, înainte de toate, „matematică” în demersurile ei.

De aceea n-a mirat pe nimeni când însuși marele Nortak s-a apropiat, calm, de comutatorul electric.

În sinea lui, voia și să-i arate importantului său oaspete cum lumina pornea din ciocurile lebedelor din candelabru – de fapt, globuri sub forma unor capete de lebădă, din care fluidele

de raze multicolore țâșneau ca niște mici fulgere împlânzite.

Celebrul psihiatru știa ce efect are cromatica asupra pacienților care treceau pragul prestigiosului spital, pe care îl conducea de mulți ani și cu autoritate, și cu profesionalism.

A ridicat mâna calm.

Lethir îl urmărea ușor distant, când...

Explozia unui bec, după o fracțiune de secundă de strălucire puternică, i-a făcut pe toți să se culce cu fața la pământ.

Surprinzătoare explozie prin puterea ei extraordinară.

S-a mai întâmplat ca, la un banal scurtcircuit, un bec „să se ardă”, să pocnească și... „să ceară” înlocuirea sa.

Acum totul s-a amplificat, deoarece „capul de lebădă” s-a făcut țândări, schije de sticlă au spart totul în jur și agitația a fost maximă.

Femeile strigau.

Cu toții se mișcau haotic.

Se loveau de masă, de scaune.

Călcau unii pe mâinile altora.

Uși trântite.

Strigăte.

Agitație.

Câțiva militari s-au năpustit în salon, cu armele pregătite să tragă și să restabilească ordinea.

Să-l... apere pe oaspete, mai ales.

Cu lanternele lor puternice îi făceau pe cei prezenți să-și astupe fețele cu mișcări bruște.

Cinci asistente au și intrat repede cu lămpi și lumânări aprinse.

Militarii le-au luminat fețele instantaneu.

Una s-a speriat și a scăpat din mână lampa.

Incendiul s-a pornit imediat.

Vacarm.

Doi militari s-au repezit să protejeze pacientul.

Unul dintre ei l-a bruscăt în intenția sa intempestivă de a-l salva.

Lethir a scos pistolul și a tras, crezând că militarul are gânduri agresive față de el.

Năbădăiosul pacient a fost imobilizat și scos cu forța din salon.

La fel s-a procedat și cu Nortak.

Incendiul înfuleca salonul de primire.

S-au auzit sirenele mașinilor de pompieri.

Uși trântite.

Strigăte.

Agitație.

Zgomote sinistre.

Mașinile pompierilor sfâșiau liniștea...

Ambulanța sfâșia liniștea de până atunci.

– Săracul băiat!... Așa tânăr – se vede! – și...

– Nu vă mirați, doamnă, interveni „corsarul”, n-ați aflat ce condiții de lucru au tipografii și cât...

– Iată primele pachete cu ziarele noastre!

– „Noastre”? îl înțepă eleganta femeie.

– Ei... așa se zi...

– Se vând ziarele, fraților, se vând!!

– Se vând!!

– Acum vom vedea totul!

– Luați mai multe ziare, să ne dați mai repede și nouă! a strigat „corsarul”... Să nu stăm aici până mâine!

– De cinci numere ne țin în șah cu ...iminența unei... „știri-bombă”.

– Ne-au mai și cerut costuri suplimentare pentru acest număr – e adevărat, elegant – și au specificat: „Numai cine vrea poate să...”

– Cum vă spuneam, știu de la un prieten de-al meu de pe strada „Veninna”; am aflat că abonații la „Zarus” au primit trei plicuri consecutive cu aceeași solicitare: „... cine vrea poate să...”

Soarele a ajuns în capul străzii, ca un Făt-Frumos sosit imperial.

Razele lui se oglindeau în geamurile uriașelor clădiri de pe ambele părți, se reflectau multiplu, ca și când s-ar fi aflat între două oglinzi paralele.

Pe fețele celor din rând începea să se vadă oboseala.

Acum nu mai avea importanță, din moment ce...

– Iată-l! a strigat primul cumpărător.

– Sus!